

ПТИЧЕ-МЪНИЧЕ ХАНТИЙСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Ангел Каралийчев, Вела Каралийчева, 1956

chitanka.info

Имало едно време един дядо и една баба. Веднъж бабата казала:
— Да беше отишъл, старо, в гората да донесеш дърва. У дома няма нито тресчица.

Дядото отишъл в гората и почнал да сече гнилите пънове на цепеници. Приближил се до едно пънче и го ритнал с крак — искал да го повали. А изпод пъна изведнъж излетяло птиче, съвсем мъничко, птиче-мъниче. Кацнало на пънчето и продумало с човешки глас:

— Какво ти трябва, деденце? Защо почука на моя пън?

Зачудил се старецът. Поклонил се на чудното птиче и отвърнал:

— Исках да насека пънчето ти на цепеници и да ги отнеса у дома. Бабата трябва да стотви обед.

— Не, деденце — рекло птичето, — ти не бутай пънчето ми, а си иди у дома и легни да спиш. Утре заран ще имате дърва, колкото искате.

Хвъркнало птичето-мъниче и отлетяло. Дядото погледнал след него, помислил и направил, както му заръчало. Отишъл си у дома и рекъл на бабата:

— Бабо, не намерих дърва, каквито ми трябва. Утре пак ще ида да потърся.

На заранта бабата се събудила и що да види — в чума имало голям наръч нацепени дърва. Зачудила се тя и почнала да буди стареца:
— Ставай, дядо, я виж какво е чудо станало! Ти нали не си сякъл дърва през нощта?

Старецът погледнал дървата, погледнал бабата, па и разправил как се срещнал вчера в гората с едно птиче-мъниче.

Бабата се зарадвала, наклала огън в чума и рекла на дядото:

— Сега си имаме много дърва, но нали няма какво да ядем. Иди в гората, намери онуй пънче, почукай на него и помоли птичето да ни даде месо.

Отишъл дядото в гората, цял ден се лутал, намерил вчерашното пънче, почукал на него — и изпод пънчето излетяло птичето-мъниче.

— Защо чукаш, деденце, на моето пънче? Какво искаш?

— Ами че — рекъл старецът — бабата ме прати. Сега си имаме много дърва, а няма какво да ядем. Затуй бабата поръча да те помоля да ни дадеш месо.

— Хубаво — отвърнало птичето, — ще ви дам месо. Иди си у дома и легни да спиш. Всичко ще имате.

Старецът се върнал в чума и легнал да спи.

Събудил се на другата сутрин и що да види — на прага било сложено тлъсто месо, а до него — дори шише с вино.

Старците здравата се наяли. А след обеда бабата рекла:

— То се разбра, дядо, че твоето птиче може да изпълни всяка наша молба. Я иди още веднъж в гората, хубавичко почукай на пънчето, извикай птичето и му кажи, че ние с тебе не искаме повече да сме бедни хора, а искаме да станем търговци.

Старецът поклатил глава и пак отишъл в гората. Ходил той, ходил, търсил пънчето, търсил го, привечер го намерил и почукал на него с крак. Излетяло птичето-мъниче и запитало:

— Деденце, защо почука пак на моето пънче? Какво искаш?

Старецът се поклонил на птичето и казал:

— Бабата пак ме прати. Иска й се да стане търговка. Няма ли да помогнеш?

— Хубаво — отвърнало птичето, — иди си у дома и легни да спиш. Всичко ще стане, както искаш.

На заранта старците се събудили, огледали се — и си глътнали езиците.

Не вярват на очите си: чумът им пълен с разни стоки — и забрадки, и копчета, и медни чайници, и пръстенчета, и кравайчета.

Старецът се зарадвал, а бабата се усмихнала и рекла:

— Чудо голямо — търговка! Не искам да съм търговка. Иди, дядо, в гората, повикай птичето и му кажи да ни направи господари на цялата гора.

Изплашил се старецът:

— Гледай ти какво се е доцяло на баба! Ти с всичкия ум ли си?

— Върви, много-много не приказвай! — креснала бабата и замахнала да удари дядото с едно чепато дърво. Старецът въздъхнал, излязъл от чума и се повлякъл към гората.

Отишъл при познатото пънче и почукал на него с крак. Птичето-мъниче излетяло изпод пънчето.

— Какво ти трябва, деденце? Защо чукаш пак на моя пън?

— Не зная какво да правя с моята баба. Прати ме при тебе — помоли, казва, птичето да ни направи господари на цялата гора.

— Брей, виж какво й се доцяло! — рекло птичето-мъниче. — Лакомията не й дава мира. Е, добре. Върви си у дома и легни да спиш.

Хвъркнало птичето-мъниче и отлетяло, а пънчето му изведнъж потънало в земята.

Старецът се върнал у дома си. Легнали те с бабата в постелята и се завили с топли одеяла. А на заранта като се събудили — в чума нямало нито стоки, нито ядене, нито скъпи дрехи. Стърчат на главите им криви рога, а по бузите им висят зелени бради. Целите им тела обрасли с черна козина и на краката им — копита.

Легнали да спят като търговци, а се събудили като горски дяволи.

И приказката свърши вече.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.